

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Tdo/52/2014
Identifikačné číslo spisu:	5609010159
Dátum vydania rozhodnutia:	25.09.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Juraj Kliment
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:5609010159.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Juraja Klimenta a sudcov JUDr. Milana Karabína a JUDr. Petra Szaba v trestnej veci obvineného Ing. C. R. pre pokračovací trestný čin sprenevery formou účastníctva podľa § 10 ods. 1 písm. b/ k § 248 ods. 1, ods. 4 písm. c/ Trestného zákona účinného do 1. januára 2006 a iné, prerokoval na neverejnom zasadnutí konanom 25. septembra 2014 v Bratislave dovolanie obvineného proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 28. augusta 2013, sp. zn. 3 To 15/2013 a rozhodol

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného Ing. C. R. s a o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš z 26. júna 2012, sp. zn. 1 T 57/2009, bol obvinený Ing. C. R. uznaný za vinného v bode 1/ výroku rozsudku z návodu na pokračovací trestný čin sprenevery podľa § 10 ods. 1 písm. b/ k § 248 ods. 1, ods. 4 písm. c/ Trestného zákona (ďalej len Tr. zák.) účinného do 1. januára 2006 na tom skutkovom základe, že

1/ s cieľom získať neoprávnený prospech od presne nezisteného dňa v októbri 2005 v Liptovskom Mikuláši navádzal A. V., nar. XX. X. XXXX, bytom L. XXX/X, N. Y., aby ako zamestnankyňa vo funkcii ekonómky - účtovníčky v spoločnosti Metal Steel, s.r.o., Liptovský Mikuláš, Družstevná 6, IČO: 36398489, postupne vyberala z bankového účtu spoločnosti finančné hotovosti, ktoré po výbere z bankomatov od nej obžalovaný prebral, a to za mesiac október 2005 postupne prevzal 99.019,90 Sk (3.286,86 Eur), za mesiac november 2005 postupne prevzal 351.000.- Sk (11.651,07 Eur), a za december 2005 postupne prevzal 380.000.- Sk (12.613,69 Eur), peniaze použil pre vlastnú potrebu, čím bola spôsobená škoda spoločnosti Metal Steel, s.r.o., Liptovský Mikuláš, Družstevná 6, IČO: 36 398 489, vo výške 27.551,61 Eur (830.019,90 Sk),

a v bodoch 2/ - 4/ výroku rozsudku z pokračovacieho prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. č. 300/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov na tom skutkovom základe, že

2/ v období od konca septembra 2005 do 31. marca 2006 v presne nezistených dňoch v Liptovskom

Mikuláši postupne vylákal od A. V., nar. XX.X.XXXX, bytom L. XXX/X, N. Y., pod zámienkou, že potrebuje splácať splátky za kúpené vozidlo zn. VW Touareg a na kúpu zariadenia nového bytu, ktoré v skutočnosti nevlastnil, sumu 259.550,- Sk (8.615,48 Eur), dňa 18. januára 2006 prevzal od poškodenej sumu 95.000,- Sk (3.153,42 Eur), 13. februára 2006 prevzal od poškodenej sumu 140.000,- Sk (4.647,15 Eur), peniaze prisľúbil poškodenej vrátiť do konca marca 2006, hoci vedel, že tak neurobí, a peniaze doposiaľ poškodenej nevrátil, čím jej spôsobil škodu vo výške najmenej 19.735,44 Eur (594.550,- Sk),

3/ v presne nezistený deň v apríli 2006 v Liptovskom Mikuláši v obchodnom dome Kaufland vylákal od J. H., nar. XX.X.XXXX, bytom N. Y., T. XXX, finančnú hotovosť 62.000,- Sk (2.058,02 Eur) s prisľubom, že peniaze jej vráti do troch dní, hoci vedel, že tak neurobí, a peniaze doposiaľ poškodenej nevrátil, čím poškodenej J. H. spôsobil škodu vo výške 2.058,02 Eur (62.000,- Sk),

4/ 10. mája 2006 v Liptovskom Mikuláši vylákal od R. H., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom A. - M., Q. M. XX, prechodne bytom N. Y., T. XXX, a jeho manželky J. H., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom N. Y., T. XXX, finančnú hotovosť vo výške 60.000,- Sk (1.991,64 Eur), pričom podpísal zmenku so splatnosťou 15. mája 2006, hoci vedel, že peniaze poškodeným nevráti, čím spôsobil škodu vo výške najmenej 1.991,64 Eur (60.000,- Sk) manželom R. a J. H., ktorí uvedenú sumu získali späť až cestou exekučného konania.

Okresný súd Liptovský Mikuláš (ďalej len súd prvého stupňa) za to obvineného Ing. C. R. odsúdil podľa § 248 ods. 4, § 35 ods. 2 Tr. zák. účinného do 1. 1. 2006 na trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) rokov a 4 (štyri) mesiace. Podľa § 39 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. účinného do 1. 1. 2006 ho súd na výkon trestu odňatia slobody zaradil do I. (prvej) nápravnovýchovnej skupiny. Zároveň ho súd podľa § 287 ods. 1 Tr. por. zaviazal nahradiť A. V. škodu vo výške 19.735,44 Eur, J. H. a R. H. škodu vo výške 2.044,75 Eur.

Proti tomuto rozsudku podal obvinený Ing. C. R. (ďalej len obvinený) prostredníctvom svojho obhajcu JUDr. Petra Jančího odvolanie proti výroku o vine a treste. Dôvody odvolania doplnil prostredníctvom svojho obhajcu v samostatnom písomnom podaní doručenom súdu prvého stupňa 26. septembra 2012.

Krajský súd v Žiline (ďalej len odvolací súd) uznesením z 28. augusta 2013, sp. zn. 3 To 15/2013, odvolanie obvineného podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietol.

Prvostupňovému súdu bolo 29. júla 2014 doručené dovolanie obvineného, ktoré podal prostredníctvom splnomocneného obhajcu JUDr. Petra Jančího. Dovolanie smerovalo proti vyššie citovanému uzneseniu krajského súdu ako aj rozsudku okresného súdu.

V dovolaní obvinený argumentoval tým, že na základe vykonaného rozsiahleho dokazovania nebolo preukázané, že spáchal skutky uvedené v obžalobe a dopustil sa konania, ktoré sa mu kládlo za vinu.

Poukazoval na to, že podľa bodu 1/ rozsudku mal naviesť iného na spáchanie trestného činu tak, aby si prisvojil cudziu vec, ktorá mu bola zverená a spôsobiť tak na cudzom majetku značnú škodu. V zmysle ustanovenia § 10 ods. 1 písm. b/ Tr. zák. účinného do 1. 1. 2006 je účastníkom na dokonanom trestnom čine alebo na jeho pokuse ten, kto úmyselne navedie iného na spáchanie trestného činu, teda v konkrétnom prípade návodcom. Interpretácia predmetného ustanovenia z hľadiska jeho obsahového a gramatického výkladu je, že návodcom je ten, kto v inom vzbudí rozhodnutie spáchať trestný čin.

Pridržiavajúc sa výkladu osoby návodcu, skutkovej podstaty jeho konania do štádia, aby bol trestne zodpovedný, je potrebné, aby osoba návodcu vzbudila alebo vzbudzovala rozhodnutie u inej osoby spáchať trestný čin, ktorý táto osoba napokon spácha. Opätovne v tejto súvislosti poukazoval na výpovede poškodenej z prípravného konania, z ktorých podľa jeho názoru nebolo preukázané, že by ju mal navádzať a vzbudzovať u nej rozhodnutie spáchať trestný čin sprenevery. V tomto prípade to vyplývalo priamo z výpovedí poškodenej, ktorá ani v jednom prípade neuviedla, že by ho mala minimálne

upovedomiť alebo mu oznámiť, že tak koná v rozpore s právnymi predpismi, či pracovnými podmienkami v pracovnej zmluve. Rovnako nebol zo strany poškodenej minimálne informovaný o tom, že by ju nemohol požiadať o peňažné prostriedky, pokiaľ má možnosť si ich poškodená požičať z firmy, kde v tom čase pracovala.

Ku skutku pod bodom 2/ rozsudku uviedol, že sa v podstate zužujú jednoduché fakty a síce, že reálne odovzdanie peňažných prostriedkov a teda vznik pôžičky medzi ním a poškodenou, nebolo žiadnym relevantným spôsobom preukázané. Pokiaľ obžaloba poukazovala na svedecké výpovede svedkov, ktorí vypovedali v prípravnom konaní, ako aj v konaní pred súdom, poukázal na to, že svedok L. a ani svedok U. nepotvrdili, že by mali o osobe obvineného vedomosť, peniaze požičiavali priamo poškodenej, ktorá odôvodnila, že ich potrebuje na splatenie pôžičky, resp. splátky pôžičky, a až následne po začatí trestného stíhania sa dozvedeli, že ich poškodená mala požičiavať pre neho. Ďalej poukazoval na fakt, že nebola preukázaná spojitosť medzi dátumami poskytnutia úveru a pôžičiek poškodenej a následné odovzdávanie týchto peňažných prostriedkov jeho osobe. Pokiaľ sa jedná o sumu 40.000,- Sk resp. 3.500,- Sk, tak v tejto súvislosti vysvetľoval, že sa jednalo o splátky pôžičky poskytnutej jeho osobou v prospech poškodenej. Súčasne dal do pozornosti, že od začiatku odmietal údajný vzťah s poškodenou a tiež odmietal akékoľvek tvrdenia o ňou odovzdávaných peniazoch. O údajnom stretávaní sa jeho osoby s poškodenou hovorili len rodinní príslušníci poškodenej, ktorí však na súde sami uviedli, že ho nikdy nevideli.

Ku skutkom pod bodmi 3/ a 4/ rozsudku uviedol, že v zmysle § 221 ods. 1 Tr. zák. sa má páchatel' na škodu cudzieho majetku obohatiť alebo obohatiť iného tým, že uvedie niekoho do omylu alebo využije niečí omyl a spôsobí tak škodu. Tento omyl, resp. úmysel viesť niekoho do omylu, však musí byť nielen zrejímavý, ale aj jednoznačne preukázaný už v čase realizácie samotnej pôžičky. Nepopiera skutočnosť, že od J. H. ako aj R. H. si požičal uvádzané sumy pôžičky, no poukazoval na fakt, že týmto dvom pôžičkám predchádzala úplne prvá pôžička, ktorú vrátil, následne si požičal ďalšie peňažné prostriedky, avšak nijakým spôsobom nebol preukázaný jeho úmysel už v čase požičiavania peňažných prostriedkov tieto nevrátiť a podviesť manželov H.

Minimálne v prípade skutku pod bodom 4/ to vyvracia aj fakt, že podpísal zmenku už v čase realizácie pôžičky a v konečnom dôsledku v rámci súdneho a následne exekučného konania dlžnú sumu aj vrátil. Zdôraznil, že v rámci prípravného konania preukázal, že vykonával ako živnostník činnosť v oblasti poisťovníctva a teda mal záujem a úmysel záväzky splatiť, keď nejakým spôsobom nebolo toto jeho tvrdenie vyvrátené a nebolo preukázané, že by chcel v čase realizácie pôžičky poškodených manželov H. viesť do omylu a de facto ich podviesť. Poukázal na nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky, podľa ktorých je v prípade podvodu potrebné striktné odlišovať medzi trestnoprávnou rovinou a záväzkovou rovinou vzťahov vzniknutých zrealizovaných pôžičiek a tomu aj zodpovedajúcej dôkaznej situácii a následného vyhodnotenia správania obžalovaného. Pokiaľ bolo uvádzané, že nedisponoval finančnými prostriedkami v období, na ktoré sa skutky viažu, poukazoval na fakt, že v júli 2004 zinkasoval približne 16.500 Eur ako kúpnu cenu za predané vozidlo Hyundai SantaFe a súčasne poukazoval na to, že poberal dlhšie časové obdobie mzdu ako manažér Kauflandu Poprad, teda mal okrem iných finančných prostriedkov práve tieto ako zdroj uspokojených financií, z ktorých mohol realizovať úhradu svojich nákladov.

Obvinený v dovolaní namietal aj výrok o treste uvádzajúc, že podľa jeho názoru mu bol uložený neprímerane prísny trest. Trest ako právny následok trestného činu má byť úmerný k spáchanému trestnému činu a je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu trestného zákona. Preto v prípade, ak by dovolací súd napriek uvedeným skutočnostiam dospel k záveru, že je vinný zo spáchania týchto trestných činov, navrhol, aby mu bol uložený nižší trest.

Na základe vyššie uvedeného obvinený vyvodil záver, že v jeho trestnej veci došlo pri vyšetrovaní, dokazovaní a rozhodovaní k nesprávnemu postupu a porušeniu jednotlivých zásad trestného konania, minimálne zásady in dubio pro reo. V rámci konečného návrhu preto navrhol, aby dovolací súd vyslovil rozsudkom, že uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 3 To 15/2013 z 28. augusta 2013, ako aj v

konaní, ktoré mu predchádzalo, bol porušený zákon v jeho neprospech, následne aby zrušil napadnuté uznesenie odvolacieho súdu ako aj rozsudok súdu prvého stupňa a súčasne prikázal súdu prvého stupňa, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Súd prvého stupňa v súlade s ustanovením § 376 Tr. por. doručil rovnopis dovolania ostatným stranám trestného konania, ktoré by mohli byť rozhodnutím o dovolaní priamo dotknuté spolu s upozornením, že sa môžu k dovolaniu v súdom stanovenej lehote vyjadriť.

K dovolaniu obvineného sa vyjadrila len prokurátorka Okresnej prokuratúry v Liptovskom Mikuláši, ktorá v písomnom stanovisku skonštatovala, že dovolanie nepovažuje za dôvodné. Podľa nej je z obsahu dovolania zrejmé, že obvinený napáda správnosť skutkových zistení, čo v zmysle Trestného poriadku nemôže byť samo o sebe dôvodom dovolania.

V stanovisku poukázala aj na to, že trest bol obvinenému uložený podľa zásad ukladania trestu, aj v zmysle § 35 ods. 1 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 (podľa asperačnej zásady) s prihliadnutím na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky PL.ÚS 106/2011 z 28. novembra 2012 uverejnený v Zbierke zákonov pod č. 428/2012 Z. z. Za použitia citovaného ustanovenia bolo možné obvinenému uložiť trest odňatia slobody v sadzbe od dvoch rokov do desať rokov a osem mesiacov, pričom mu bol súdom uložený trest v rámci tejto zákonnej sadzby.

Vychádzajúc z uvedeného prokurátorka navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie obvineného podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietol bez preskúmania veci.

Spisový materiál spolu s dovolaním obvineného bol Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky riadne predložený na rozhodnutie 28. augusta 2014.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) predbežne preskúmal dovolanie obvineného a zistil, že dovolanie je prípustné (§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h/ Tr. por.), bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por.), prostredníctvom splnomocneného obhajcu (§ 373 ods. 1 Tr. por.), v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Tr. por.) a na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 3 Tr. por.).

Zároveň ale zistil aj to, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, lebo je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len dovolací súd) úvodom pripomína, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené k náprave akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších - mimoriadnych - procesných a hmotnoprávných chýb. Tie sú ako dovolacie dôvody taxatívne uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 Tr. por., pričom v porovnaní s dôvodmi zakotvenými v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní sú koncipované podstatne užšie.

Dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená. Predstavuje tak výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Preto sú možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov, striktne obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná inštancia a dovolanie nebolo chápané len ako „ďalšie“ odvolanie.

Obvinený svoje argumenty právne podradil (subsumoval) pod dovolací dôvod uvedený v „ust. § 371 ods. 1 písm. b/ Tr. por. s tým, že napadnuté rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávného ustanovenia.“

Slovne tak obvinený vymedzil ďalší (iný) dovolací dôvod, ako je uvedený v ust. § 371 ods. 1 písm. b/

Tr. por., konkrétne vymedzil dôvod dovolania podľa ust. § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.

Dovolací súd nie je povolaný na revíziu napadnutého rozhodnutia z vlastnej iniciatívy, práve naopak z § 385 ods. 1 Tr. por. *expressis verbis* vyplýva, že je viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené.

Viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Tr. por.) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Tr. por. z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Tr. por. Ak chybám, vytýkaným v podanom dovolaní v zmysle § 374 ods. 1 Tr. por. nezodpovedá dovolateľom označený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., ani iný dôvod dovolania uvedený v tomto (naposledy uvedenom) ustanovení, dovolací súd dovolanie odmietne podľa § 382 písm. c/ Tr. por. alebo zamietne podľa § 392 ods. 1 Tr. por., a to bez toho, aby zisťoval inú chybu napadnutého rozhodnutia alebo konania, ktorá by zodpovedala právnomu dôvodu dovolania označenému dovolateľom v zmysle § 374 ods. 2 Tr. por. (pozri uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 16. augusta 2011, sp. zn. 2 Tdo 30/2011, uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky číslo 6/2012 pod č. 120).

Vo všeobecnej (teoretickej) rovine je potrebné k uplatneným dovolacím dôvodom uviesť nasledovné.

Podľa § 371 ods. 1 písm. b/ Tr. por. dovolanie možno podať, ak súd rozhodol v nezákonnom zložení.

Nezákonne zloženým súdom sa rozumie súd, ktorý je obsadený v rozpore s ustanoveniami určujúcimi zloženie súdneho orgánu, ktorý má vec prejednať a rozhodnúť. Nezákonné zloženie súdu môže nastať v prípade, ak rozhodoval samosudca napriek tomu, že mal rozhodovať senát, prípadne ak senát rozhodoval v neúplnom zložení, resp. ak rozhodoval prísediaci, ktorému uplynulo funkčné obdobie, na ktoré bol zvolený.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

V rámci posudzovania existencie tohto dovolacieho dôvodu súd skúma, či skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní bol správne podradený (subsumovaný) pod príslušnú skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad odôvodňuje naplnenie tohto dovolacieho dôvodu. Do úvahy prichádzajú alternatívy, že skutok mal byť právne kvalifikovaný ako iný trestný čin, alebo že skutok nie je trestným činom.

Spomenutý dovolací dôvod naplňa aj zistenie, že rozhodnutie je založené na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia. Pod nesprávnym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia sa rozumie napr. nedostatočné posúdenie okolností vylučujúcich protiprávnosť činu (§ 24 až 30 Tr. zák.), premlčania trestného stíhania (§ 87 Tr. zák.), ďalej pochybenie súdu pri ukladaní úhrnného trestu, súhrnného trestu, spoločného trestu alebo ďalšieho trestu (§ 41 až § 43 Tr. zák.) a pod., i ukladania trestu obzvlášť nebezpečnému recidivistovi podľa § 47 ods. 2 Tr. zák. Toto ustanovenie sa vzťahuje aj na nesprávne použitie iných právnych predpisov než Trestného zákona, napr. Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, zákona o konkurze a reštrukturalizácii a pod., pokiaľ tieto majú priamy vzťah k právnej kvalifikácii skutku.

K uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. je potrebné ďalej uviesť, že pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia o existencii tohto dovolacieho dôvodu je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili súdy prvého a druhého stupňa, teda dôvodom dovolania nemôžu byť nesprávne skutkové zistenia, čo je zrejmé z dikcie § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.

Dovolací súd skutkové zistenia urobené súdmi prvého a druhého stupňa nemôže ani meniť, ani dopĺňať. Inak povedané, vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi prvého prípadne druhého stupňa,

vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové.

Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi oboch stupňov. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňovať, alebo korigovať len odvolací súd. Dovolací súd nie je možné chápať ako tretiu „odvoláciu“ inštanciu zameranú k preskúmaniu rozhodnutí súdu druhého stupňa. Dovolacie námietky, ktoré sa týkajú skutkových zistení a hodnotenia dôkazov, stoja teda jednoznačne mimo rámec dovolacieho dôvodu o nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku.

Dovolací súd v rámci svojej rozhodovacej praxe ustálil, že ak by záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu učinенý v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por. o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú, a že ju nebude overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., ktoré vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu. Námietky obvineného k obsahu a rozsahu vlastnej úvahy súdu o voľbe použitých dokazných prostriedkov a námietky k hodnoteniu dôkazov spôsobom, ktorý nezodpovedá jeho predstavám, svojim obsahom nenapĺňajú žiaden dovolací dôvod v zmysle ust. § 371 ods. 1 Tr. por.

Dovolací súd zámerne prevzal do odôvodnenia podstatný obsah dovolacích námietok, aby z ich obsahu bolo zrejmé, že obvineným vytýkané chyby nezodpovedajú uplatneným dovolacím dôvodom.

Predovšetkým je nutné skonštatovať, že dovolanie obvineného neposkytovalo žiadne argumenty v tom smere, že by súdy rozhodovali v nezákonnom zložení a takisto neobsahovalo žiadne relevantné argumenty týkajúce sa právnej kvalifikácie súdených skutkov. Námietky obvineného smerovali výlučne do oblasti skutkových zistení, keď vytýkal súdom neúplné dokazovanie, nesprávne hodnotenie dôkazov a z toho vyplývajúce chybné skutkové zistenia, následne presadzoval vlastné hodnotiace úvahy vzťahujúce sa na vykonané dôkazy a predkladal vlastné verzie skutkov.

To platí i pre argumenty obvineného produkované ohľadom jeho (ne)účasti vo forme návodu na pokračovacom trestnom čine sprenevery, ako aj vo vzťahu k (ne)naplneniu zákonného znaku trestného činu podvodu „uviesť iného do omylu“. V tomto prípade išlo len o zdanlivo právne námietky. V skutočnosti boli podložené výhradne argumentmi skutkovej povahy, keď obvinený na podklade vlastného hodnotenia dôkazov vyvodzoval iné (pre seba priaznivé) skutkové závery, podľa ktorých jednak A. V. nenaviedol na pokračovací trestný čin sprenevery a tiež, že A. V. ani manželov H. neuviedol do omylu.

Evidentne tak nenamietal chybnú právnu kvalifikáciu súdených skutkov tak, ako boli ustálené súdmi oboch stupňov, ale dovolaciemu súdu predostieral svoju verziu týchto skutkov a až následne, na podklade zmeneného skutkového stavu vychádzajúceho z vlastného, logicky pre neho priaznivého, hodnotenia dôkazov sa domáhal iného rozhodnutia vo veci; v konečnom dôsledku oslobodenia spod obžaloby na podklade zásady in dubio pro reo (v pochybnostiach v prospech obžalovaného).

Dovolací súd, posudzujúc vyššie rozvedené námietky obvineného z obsahového hľadiska, konštatuje, že ide o námietky výlučne skutkového charakteru, ktoré stoja nielen mimo uplatnených dovolacích dôvodov, ale navyše nenapĺňajú ani žiaden iný dôvod dovolania predpokladaný Trestným poriadkom. Dôvodom je viackrát prízvukovaný fakt, že Trestný poriadok neumožňuje dovolaciemu súdu skúmať a meniť správnosť a úplnosť zisteného skutku.

Pre úplnosť dovolací súd konštatuje, že právna kvalifikácia skutkov tak, ako boli ustálené v bodoch 1/ -

4/ výroku o vine rozsudku súdu prvého stupňa, zodpovedá stavu veci a zákonu.

Čo sa týka námietky obvineného o neprimeranosti uloženého trestu, k nej považuje dovolací súd za potrebné uviesť nasledovné.

Pokiaľ nejde o situáciu, keď výrok o treste nemôže obstať v dôsledku toho, že je chybný výrok o vine, možno výrok o treste napadnúť z hmotnoprávnej pozície zásadne len prostredníctvom dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h/ Tr. por. Vzájomný vzťah dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. a § 371 ods. 1 písm. h/ Tr. por. je taký, že prvý z nich je všeobecným hmotnoprávnym dôvodom a druhý špeciálnym hmotnoprávnym dôvodom vzťahujúcim sa k výroku o treste. Z podstaty takéhoto vzťahu potom vyplýva, že samotný výrok o treste, okrem prípadov nesprávnej aplikácie ustanovení kogentnej povahy viažucej sa k rozhodovaniu o treste môže byť napadnutý prostredníctvom nie všeobecného, ale len prostredníctvom špeciálneho dovolacieho dôvodu, ktorý sa viaže k takému výroku (pozri zjednocujúce stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prijaté pod sp. zn. Tpj 46/2010 na zasadnutí konanom 14. júna 2010, publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky číslo 1/2011 pod por. č. 5).

Vo vzťahu k výroku o treste upravuje Trestný poriadok dva dovolacie dôvody uvedené v § 371 ods. 1 písm. h/; za prvé uloženie trestu mimo zákonom stanovenej trestnej sadzby a za druhé uloženie takého druhu trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa.

Obvinený vo vzťahu k uloženému trestu nenamietal, že by mu bol trest uložený mimo zákonom stanovenej trestnej sadzby, resp. že by mu bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávané trestné činy nepripúšťa. Len vo všeobecnej rovine konštatuje, že uložený trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) rokov a 4 (štyri) mesiace je neprimerane prísny.

Z odôvodnení rozhodnutí oboch súdov vyplynulo, že súd prvého stupňa za zbiehajúcu sa trestnú činnosť ukladal obvinenému trest podľa prísnejšej trestnej sadzby trestného činu sprenevery podľa § 248 ods. 4 Tr. zák. účinného do 1. 1. 2006, podľa zásad uvedených v § 35 ods. 2 Trestného zákona účinného do 1. 1. 2006, podľa ktorého, ak súd ukladá úhrnný trest odňatia slobody za dva alebo viac úmyselných trestných činov spáchaných dvoma alebo viacerými skutkami, zvyšuje sa horná hranica trestnej sadzby odňatia slobody trestného činu z nich najprísnejšie trestného o jednu tretinu; súd uloží páchatelovi trest v hornej polovici takto určenej trestnej sadzby odňatia slobody. Na základe uvedeného uložil obvinenému trest odňatia slobody na dolnej hranici takto upravenej trestnej sadzby (základná sadzba 2 roky až 8 rokov) vo výmere 6 rokov a 4 mesiace, čo považoval za trest v primeranej miere vyjadrujúci účel trestu a cieľ individuálnej a generálnej prevencie. Odvolací súd pri posudzovaní primeranosti uloženého trestu odňatia slobody, vzhľadom k tomu, že prvostupňový súd ukladal obvinenému trest aj v zmysle § 35 ods. 2 Tr. zák. účinného do 1. 1. 2006, t.j. podľa asperačnej (sprísňujúcej) zásady, prihliadol aj na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL.ÚS 106/2011 z 28. novembra 2012, uverejnený v Zbierke zákonov pod č. 428/2012 Z. z. Podľa tohto nálezu už súdy nie sú povinné pri aplikácii asperačnej zásady ukladať trest odňatia slobody nad jednu polovicu zvýšenej trestnej sadzby o jednu tretinu. Za takéhoto stavu bolo možné obvinenému uložiť trest odňatia slobody v sadzbe od 2 rokov do 10 rokov a 8 mesiacov. Bol mu uložený trest odňatia slobody vo výmere 6 rokov a 4 mesiace, t.j. pri strede zákonom stanovenej trestnej sadzby. Vzhľadom na rozsah trestnej činnosti obvineného dovolací súd takto uložený trest považoval za primeraný a nepovažoval ho za potrebné z uvedeného dôvodu meniť.

V prezentovanom postupe oboch súdov pri ukladaní trestu obvinenému dovolací súd pochybenia nezistil; už vôbec nie také, ktoré by napĺňali dôvod dovolania predpokladaný v ust. § 371 ods. 1 písm. h/ Tr. por.

Dovolací súd nie je povolaný prehodnocovať uložený trest z pohľadu jeho prísnosti. Je absolútnym právom príslušného súdu rozhodnúť, aký druh trestu a v akej výmere v rámci zákonom stanovenej trestnej sadzby, s prihliadnutím na zásady ukladania trestov, je pre obvineného primeraný.

Samotná námietka neprimeranej prísnosti uloženého trestu nenapĺňa ani dovolací dôvod podľa ust. § 371 ods. 1 písm. h/ Tr. por., ani žiaden iný dôvod dovolania.

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por., dovolací súd na neverejnom zasadnutí uznesením, bez preskúmania veci, odmietne dovolanie, ak je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371.

V dovolacom konaní platí, že obsah konkrétne uplatnených námietok, tvrdení a právnych názorov, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu musí skutočne vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu takého dovolacieho dôvodu podľa § 371 Tr. por. Pokiaľ tomu tak nie je a podané dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, pritom ale v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu, ide o dovolanie, ktoré je potrebné odmietnuť podľa § 382 písm. c/ Tr. por.

V posudzovanej trestnej veci ide práve o taký prípad, kedy obvinený v dovolaní len formálne odkazuje na dôvody dovolania uvedené v ust. § 371 ods. 1 písm. b/, písm. i/ Tr. por., no v skutočnosti predkladá argumenty, ktoré stoja nielen mimo týchto dovolacích dôvodov, ale ktoré obsahovo nenapĺňajú ani žiaden iný dôvod dovolania predpokladaný v Trestnom poriadku.

Dovolací súd preto dovolanie obvineného s použitím ust. § 382 písm. c/ Tr. por. uznesením na neverejnom zasadnutí odmietol.

Toto uznesenie bolo prijaté jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.